

Tire'li Mahmut Ağabey ve rüyada bir ikaz

(Nur hizmetkârı bir öğretmenin hatıralarından)

1973 yılı başlarında Nurculuğu suç sayan bir zihniyet eli ile Kütahya'dan Eskişehir Askerî 'Medrese-i Nuriyesi'ne götürülmüştük. Burada kimler yoktu ki; Isparta'dan Hüsrev Altınbaşak Abi, doksan civarında talebesiyle ellerinde üstü camlı Risale-i Nur yazdıkları rahlelerle, Kadir Bey'in (Mısırlıoğlu) konferans kasetleri ile yakalanan İskender Hoca ve arkadaşları, sonrasında Kadir Bey ve daha niceleri. 12 Mart Muhtırası sonrası devam eden sıkıyönetim günleriydi.

Pazartesi günü rahmetli babam annemle birlikte ilk ziyaretime gelmişlerdi. Ortada göğsümüze kadar yükselen bir duvar, üstünde çelik tel kafes vardı. Bir tarafta ziyaretçiler, diğer tarafta tutuklular durarak bağıra bağıra konuşuluyordu. O gün medreseye girişine sebep olduğum arkadaşım Akil'in (Akalin) de rahmetli babası Mahmut Abi ile eşi de vardı. Mahmut Abi çok sevinçliydi. Yüksek sesle bağırarak konuşuyordu.

- Elhamdülillah! Oğlum gazân mübarek olsun. Allah bana bu günleri de gösterdi.

Akil, ağlamaklı sesle birşeyler homurdanıyordu. Ancak ne dediği gürültüden anlaşılmıyordu.

Babam rahmetli, çok kızgın ve öfkeliydi. O güne kadar Risale-i Nurlar'dan bahsetme imkânım olmamıştı.

- Sen akli başında okumuş insansın, ne işin var böyle yerlerde? Aha gör, çek artık mahpus damında.

Sevinen Mahmut Abi'yi kasederek: "Bu adam deli mi ne? İnsan oğlum hapse girmiş diye sevinir mi?" dedi.

Ziyaret bitti, Mahmut Abi rahmetli babamı da alarak çıktı. Artık bir hafta ziyaretçimiz gelemeyecek, Pazartesiye bekleyecektik. Pazar akşamı derin uykuya daldığımda çok canlı ve hatırımda kalan bir rüya görmüştüm. Rüyamda dağ başında, köyden uzakta yapayalnız evimizde babam ölmüş, 'hayat' diye isimlendirdiğimiz iki tarafı açık bölümde orta yere cesedi uzatmışlardı. Üstünde beyaz bir çarşaf örtülüydü. Kadınlar telâşla nişastadan helva yapıyorlardı. Ben cenazenin başucuna oturarak çarşafı kaldırdım. Babam adeta tebessüm eder gibiydi. Daha önce hiç okumadığım, ezberimde de olmayan Fetih Sûresi'ni ezberimden okudum. Babam gözlerini açtı, yavaşça oturdu. Şehadet getirerek, bana sarıldı. Sonra tekrar uzanıp gözlerini kapadı, öldü.

Talebeler hergün rüya görür, sabah sıra ile şeyhlerine anlatırlar. O da tevil ederdi. Ben de çok etkilendiğim rüyamı Şeyh Efendi'ye anlattım. Tevil etmesini istedim. Özetle babamın geçmiş ziyaretinde bana çok kızıp darıldığını, ancak yarın yine ziyarete geleceğini, çok rahat ve mutlu olacağını söyledi.

Pazartesi sabahtan ziyaretçisi gelenlerin isimleri koridordan bağırarak okunuyordu. Şeyh Efendi'nin teviline öyle

inanmıştım ki her an ismim okunacak diye kapıda bekliyordum. Nihayet ismim okunup ziyaret mahalline gittiğimde gerçekten babam gelmişti. Fakat bugün yüzü gülüyor, sevinci uzaktan belli oluyordu.

– Babacım hoş geldin.

– Hoş bulduk oğlum. Allah senden razı olsun. Yedi evlâdımdan birini İslâma zekât olarak feda etmek gerekti. Allah seni benden zekât olarak aldı. Manevî cihada vazifelendirdi. Gazân mübarek olsun evlâdım.

Çok şaşırmış ve söyleyecek söz bile bulamamıştım. Bir haftada insan bu kadar mı değişirdi?

Tahliye olup memlekete ziyarete gittiğimde bu hali anneme sordum. Annem hikâyesini anlatınca çok daha fazla şaşırdım.

Oğlum baban senin yanından geldikten sonra geceleyin dağda otlayıp yatan koyunlara bakmaya gitmişti. Ancak kısa zaman sonra korku içinde titreyerek eve geldi. Hemen yatmak istedi. Yer yatağına yatırdım. Her tarafından terler akıyordu. Bir taraftan da hâlâ korku içinde titriyordu. Bir zaman sonra rahatlayıp başına gelenleri anlatmaya başladı.

– Hanım! Koyunların yanına vardığımda öyle güzel otuyorlardı ki biraz beklemek istedim. Büyükçe bir kayanın üzerine çıkıp çömüşerek beklemeye başladım. İçim geçivermiş, uykuya dalmışım. Rüyamda karşıma 6-7 m. boyunda elleri kocaman biri geldi. Bana bağırarak seslendi: “Demek sen Nurculara kızarsın, öfkelenirsin ha!” diyerek öyle bir tokat vurdu ki, taştan aşağıya yuvarlandım. Uyandım, hakikaten kendimi taşın dibinde yerde buldum. Öyle korkmuştum ki eve zor geldim.

Bir daha mı asla Nurcular’a kötü söz söylemem. Onlara öfkelenmem. Sakın sen de söyleme, kızma.

Anladım ki bu hizmet-i imaniye ve Kur’ânîye inayet altında. Korku elimizden tutamaz. Hakkı söyleyen dilimiz susturulamaz.

Durmuş Ali İNCİ